Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-2 У. 7275/15
17.02.2016. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., … ..., против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број 111-00-00038/2015-01 од 14.04.2015. године, у предмету пријема у радни однос по конкурсу, са заинтересованим лицима: Б.Б. из ..., …. ... и В.В. из …, … ..., након одржане усмене и јавне расправе од 12.02.2016. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.02.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 111-00-00038/2015-01 од 14.04.2015. године и РЕШАВА:

II УВАЖАВА СЕ жалба, **ПОНИШТАВА** решење Министарства спољне и унутрашње трговине и телекомуникација, број ... од 05.06.2013. године и предмет **ВРАЋА** Министарству трговине, туризма и телекомуникација Републике Србије, на поновни поступак и одлучивање.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган, Жалбена комисија Владе Републике Србије, да тужиоцу, А.А., надокнади трошкове управног спора у износу од 1.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде овог суда, II-3 У. 13142/13 од 05.03.2015. године, одбијена је тужиочева жалба против решења Министарства спољне и унутрашње трговине и телекомуникација Републике Србије, број ... од 05.06.2013. године, којим су Г.Г. и овде заинтересована лица изабрани за пријем у радни однос на неодређено време на радно место инспектора електронских комуникација, у звању саветник, уз обавезан шестомесечни пробни рад у ком року су дужни да положе државни стручни испит.

У тужби против оспореног решења и на расправи, тужилац наводи да је једини испуњавао све услове из огласа, како у погледу степена и врсте стручне спреме, радног искуства, као и положеног државног испита, што није случај са заинтересованим лицима.

Предлаже да Суд уважи тужбу и да у спору пуне јурисдикције донесе пресуду којом ће поништити оспорено решење, уважити његову жалбу и поништити решење првостепеног органа од 05.06.2013. године и наложити том органу да га изабере за пријем у радни однос. Такође, предлаже да Суд наложи првостепеном органу да му у том случају исплати штету насталу неправилним поступањем управних органа, у висини плата за наведено радно место, почевши од дана доношења првостепеног решења до дана избора, као и да обавеже тужени орган да му накнади трошкове спора и то за судске таксе за тужбу и пресуду, у висини прописаној Законом о судским таксама.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при оспореном решењу и предложио да Суд одбије тужбу.

Заинтересована лица нису дала одговор на тужбу и поред тога што им је тужба уредно достављена на одговор.

Управни суд је у присуству тужиоца, у одсуству туженог и заинтересованих лица, који су уредно позвани, одржао усмену, јавну расправу применом одредбе члана 34. став 1, Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), ради разјашњења стања ствари.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења тужени орган је поступајући у извршењу пресуде Управног суда II-3 У. 13142/13 од 05.03.2015. године, нашао да је у конкретном случају изборни поступак правилно спроведен, у складу са одредбама Закона о државним службеницима, Уредбом о спровођењу интерног и јавног конкурса за попуњавање радних места у државним органима и Правилником о стручним оспособљеностима, знањима и вештинама које се проверавају у изборном поступку, начину њихове провере и мерилима за избор на радна места. Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган нашао да је конкурсна комисија именована решењем Министра спољне и унутрашње трговине и телекомуникација, број 119-01-70/2013-02 од 20.03.2013. године, спровела изборни поступак за попуњавање извршилачког радног места – инспектор електронских комуникација, у звању саветник, Одсек за инспекцијски надзор у области електронских телекомуникација, Одељење за електронске комуникације, Сектор за електронске комуникације, информационо друштво и поштански саобраћај – 3 извршиоца, по јавном конкурсу објављеном у “Службеном гласнику Републике Србије“, број 29 од 29.03.2013. године, при чему су у тексту огласа о јавном конкурсу, сагласно члану 55. став 1. Закона о државним службеницима, наведени услови за рад на радном месту које се попуњава, а да су стручне оспособљености, знања и вештине које се проверавају у изборном поступку, наведене у тексту огласа о јавном конкурсу и да је о спроведеном изборном поступку сачињен записник. Према образложењу оспореног решења, конкурсна комисија је спровела изборни поступак сходно тексту огласа, што је констатовано записницима конкурсне комисије, при чему је у поступку учествовало седам кандидата и да су сви кандидати на провери знања рада на рачунару, као првој фази изборног поступка, оцењени оценом “задовољава”, чиме су стекли право учешћа у даљем току изборног поступка – усменој провери знања и оспособљености, као и вештина комуникације и мотивације за рад, а да је резултат који је тужилац остварио у усменом делу изборног поступка 2,00, док су кандидати Б.Б. И В.В., у усменом делу поступка остварили резултат 2,78, а кандидат Г.Г. је остварила укупну просечну оцену 3,00. Тужени орган налази да је након обављених разговора, конкурсна комисија на основу постигнутих резултата кандидата, саставила листу за избор кандидата који су постигли најбоље резултате и испунили мерила прописана за избор, сагласно члану 30. Уредбе о спровођењу интерног и

јавног конкурса за попуњавање радних места у државним органима, на којој је за радно место - инспектор електронских комуникација, у звању саветник, предложено 6 кандидата, Г.Г. (3,00), В.В. (2,78), Б.Б. (2,78), Д.Д. (2,55), Ђ.Ђ. (2,55) и А.А. (2,00), након чега је Министар спољне и унутрашње трговине и телекомуникација, сагласно члану 57. став 2. Закона о државним службеницима, са листе кандидата изабрао Г.Г., В.В. и Б.Б., који испуњавају услове за рад на наведеном радном месту.

Тужени орган, полазећи од навода из пресуде Суда, а у вези навода жалбе којима се указује да је дата предност пријемним кандидатима који нису имали положен државни испит у односу на жалиоца који тај испит поседује, налази да је основни циљ јавног конкурса да се попуни извршилачко радно место са извршиоцем који ће са успехом обављати послове радног места. Тужени орган закључује да је неспорно да за рад у органима државне управе потребан положен државни стручни испит, међутим да Закон о државним службеницима одређује изузетак од правила у случају када се пријем у радни однос врши путем конкурса где се предвиђа могућност пријема кандидата који у тренутку конкурисања нема положен државни испит. Чињеница да су у овом конкурсу примљени кандидати, који су у односу на жалиоца остварили боље укупне резултате, односно просечну оцену, јасно је, да је њоме руководилац одредио избор кандидата, а не због чињенице поседовања или непоседовања државног испита.

Управни суд налази да из самог текста јавног конкурса за попуњавање наведеног радног места, произлази да је у оквиру прописаних конкретних услова за наведено радно место, прописан и услов да кандидат има положен државни стручни испит, при чему је у напоменама на крају конкурса, за сва оглашена радна места, између осталог, наведено да се кандидати без положеног државног стручног испита примају на рад под условом да тај испит положе до окончања пробног рада. Према налажењу Суда, како је конкурсом прописани један од услова за наведено радно место, да кандидат има положен државни стручни испит, то су кандидати за наведено радно место са положеним државним стручним испитом, поред испуњења осталих услова, морали имати предност у изборном поступку у односу на остале кандидате без положеног државног стручног испита, а тек уколико нико од пријављених кандидата нема положен државни стручни испит, у том случају могу се узети у обзир и кандидати без положеног државног стручног испита, при чему се такви кандидати, према напоменама наведеним на крају конкурса, примају на рад под условом да тај испит положе до окончања пробног рада. Због наведених разлога, не могу се прихватити као правилни разлози туженог органа дати у образложењу оспореног решења, да су у овом конкурсу примљени кандидати, који су у односу на жалиоца остварили боље укупне резултате, односно просечну оцену, а не због чињенице поседовања или непоседовања државног испита.

Са наведених разлога, Суд налази да је оспореним решењем тужени орган повредио правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Како тужени орган није отклонио повреде правила поступка на које му је указано пресудом Суда II-3 У. 13142/13 од 05.03.2015. године, то је Суд, у складу са одредбом члана 70. став 1. Закона о управним споровима, применом одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), тачком 1. изреке ове пресуде уважио тужбу и поништио оспорено решење, а затим је тачком 2. изреке, уважио жалбу и поништио решење првостепеног органа Министарства спољне и унутрашње трговине и телекомуникација, број ... од 05.06.2013. године, јер је нашао да природа ствари то дозвољава и чињенично стање пружа поуздан основ за то.

У извршењу ове пресуде тужени орган није дужан да доноси ново решење, јер пресуда у делу под тачком II изреке у свему замењује поништено оспорено решење, док је Суд предмет вратио следбенику првостепеног органа Министарству трговине, туризма и телекомуникација Републике Србије, на поновни поступак и одлучивање, основом одредбе члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), будући да природа ствари не дозвољава да Суд одлучује у предмету пријема у радни однос по конкурсу, налазећи да ће то брже и економичније учинити првостепени орган.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), а које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев основан, с обзиром да је тужилац, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, на одржаној усменој јавној расправи определио трошкове које потражује у вези са овим управним спором, а које је Суд, према Тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94...106/15), одредио за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и за таксу за пресуду у износу од 980,00 динара, због чега је Суд досудио тужиоцу укупне трошкове управног спора, у износу од 1.370,00 динара, одлучујући као у ставу III диспозитива ове пресуде.

Одредбом члана 45. Закона о управним споровима, прописано је да пресудом којом се оспорени управни акт поништава суд може одлучити и о захтеву тужиоца за накнаду штете, ако утврђено чињенично стање пружа поуздан основ за то. У противном ће упутити тужиоца да свој захтев остварује у парничном поступку пред надлежним судом. Имајући у виду пресуду Суда, Суд налази да нису испуњени услови за доношење одлуке по захтеву тужиоца за накнаду штете, будући да утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то, па га упућује да у парничном поступку пред надлежним судом докаже постојање правног основа за постављање оваквог захтева.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана: 17.02.2016. године, II-2 У. 7275/15

Записничар,
Сандра Пауновић, с.р.

Председник већа-судија
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ